

JAKI JESTEM?

KARINA MUCHA

IWONA PIETRUCHA

ANNA STALMACH-TKACZ

SCENARIUSZ LEKCJI

Program nauczania wychowania przedszkolnego

opracowany w ramach projektu

„Tworzenie programów nauczania oraz scenariuszy lekcji i zajęć wchodzących w skład zestawów narzędzi edukacyjnych wspierających proces kształcenia ogólnego w zakresie kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do poruszania się na rynku pracy”

dofinansowanego ze środków Funduszy Europejskich w ramach
Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, 2.10 Wysoka jakość systemu oświaty

WARSZAWA 2019

Redakcja merytoryczna – Agnieszka Karczewska-Gzik

Recenzja merytoryczna – dr Anna Kienig

Maria Ferenc

dr Beata Rola

Urszula Borowska

Redakcja językowa i korekta - Editio

Projekt graficzny i projekt okładki – Editio

Skład i redakcja techniczna - Editio

Warszawa 2019

Ośrodek Rozwoju Edukacji

Aleje Ujazdowskie 28

00-478 Warszawa

www.ore.edu.pl

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach wolnej licencji Creative Commons –
Użycie niekomercyjne 4.0 Polska (CC-BY-NC).

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.pl>

Tytuł zajęć:

Jaki jestem?

Cel główny:

kształtowanie prawidłowych relacji między dziećmi oraz integrowanie grupy w atmosferze wzajemnego zaufania i poczucia bezpieczeństwa.

Cele szczegółowe:

dziecko uczestniczy w zabawach integracyjnych, ruchowych i muzycznych, przedstawia swoje emocje i uczucia, nawiązuje relacje rówieśnicze, wykonuje własne eksperymenty językowe.

Metoda projektu.

Techniki: zabawy ruchowe, plastyczne, rozmowa.

Formy pracy: praca z całą grupą, praca w małych grupach, praca indywidualna.

Środki dydaktyczne: elementy części ciała (tyle, ile grup dzieci), koperty z sylabami do układania nazw części ciała dla każdego dziecka, nośnik danych, odtwarzacz, lusterka, kłębek wełny, duże arkusze papieru, flamastry, materiały plastyczne, nożyczki, kleje.

Opis przebiegu zajęć: witamy się – swobodny bieg po dywanie w sali. Na hasło nauczyciela „witamy się” dzieci wykrzykują swoje imię. Dzieci siedzą w kole, nauczyciel wita je zdaniami: „Wstaną dzieci, które mają dziś dobry humor, które mają ubrane spódniczki, które mają jasne włosy, krótkie włosy, które przyjechały do przedszkola rowerem” itp. „Jak zbudowane jest moje ciało?” – układanie sylwetek osoby z części w grupach. Nauczyciel rozdaje dzieciom elementy postaci człowieka w taki sposób, by drugie dziecko nie widziało, co ma kolega. Zadaniem dzieci jest odgadnięcie, o jakiej części ciała mówi chętny kolega. Ten opisuje część ciała, nie używając jej nazwy, np. „służy do kopania w piłkę, ubieram na nią skarpetkę” lub „mama maluje je szminką, ruszają się, gdy mówimy” itp. Układanie postaci osoby z elementów. Zabawa ruchowa „Ludzie do ludzi” – dzieci biegają swobodnie po dywanie, gdy gra tamburyno, muzyka, np. z płyty CD, gdy muzyka cichnie, nauczyciel wypowiada zdanie „Witają się nasze... ręce, kolana, policzki, plecy itd.”. Dzieci dobierają się w pary i dotykają kolejno rękami, kolanami. Na hasło „witają się ludzie” wszyscy skupiają się w ciasną gromadę. „Czy jesteśmy tacy sami?” – stają koło siebie chętni dzieci. Rozmowa na temat różnic i podobieństw kolegów. Czym się różnimy? (wzrostem, kolorem i długością włosów, płcią, ubiorem itp.). Co mamy takie same? Dzieci wyciągają wnioski, że jesteśmy zbudowani z tych samych części ciała (nóg, rąk, uszu, głowy, tułowia itp.). Nauczyciel zaznacza, że każdy człowiek jest inny i ma prawo do szacunku i poszanowania tej inności (ktoś nie lubi przytulania, głaskania po głowie, szturchania – należy to akceptować). Zabawa z lusterkiem „Lustereczko, powiedz przecie” – przeglądanie

się w lusterku i opisywanie swojego wyglądu – potwierdzenie wniosku z rozmowy, że wszyscy jesteśmy inni, różnimy się m.in. wyglądem. Rymowanka z pokazywaniem „Ręce, nogi”: „Ręce robią klap, klap, klap. Nogi tupią tup, tup, tup. Tutaj swoją głowę mam. Gram na brzuszku bam, bam, bam. Buzia robi am, am, am. Oczy patrz tu i tam. Tutaj swoje uszy mam. I na nosie sobie gram”. Zabawy językowe „Części ciała”: 1) nauczyciel wymawia sylabami poszczególne części ciała, dzieci pokazują, o jakie części chodzi; 2) szukamy części ciała na głoskę, sylabę, np. u-szy; pa-lec, pa-cha itp.; 3) układanie nazw części ciała z sylab. Zabawa z kłębkami wełny „Pajęczyna” – dzieci siedzą w kole na dywanie. Wskazany przez nauczyciela przedszkolak trzyma kłębek wełny i rozpoczyna zabawę, zadając pytanie odnoszące się do jego osoby, np. „Jaka jest moja ulubiona bajka?”, „Co najbardziej lubię robić w wolnej chwili?” itp. Dziecku, które zgłosi się pierwsze i dobrze odpowie na pytanie, rozpoczynający rzuca kłębek wełny, z tym że równocześnie zatrzymuje jej koniec. Następna osoba zadaje kolejne pytanie i po odpowiedzi zatrzymuje nić, a kłębek rzuca osobie, która odpowiedziała. Im więcej pytań, tym gęściej upleciona jest sieć pajęcza pomiędzy uczestnikami zabawy. Po jakimś czasie dzieci próbują rozplątać sieć, rzucając kłębek do kolegi, od którego go otrzymali i zwijając nitkę na kłębek. Praca plastyczna „Oto jestem!”. Dzieci dzielimy na kiluosobowe grupy. Jedno chętne dziecko kładzie się na arkuszu szarego papieru, z pomocą nauczyciela dzieci odrysowują flamastrem kontury postaci. Następnie za pomocą różnych materiałów plastycznych dzieci tworzą postać człowieka (malują, wyklejają papierem, materiałem wg uznania).

Samoocena: dzieci opowiadają o emocjach, jakie przeżywały podczas zajęć, próbują odpowiedzieć na pytanie, czy łatwo jest mówić o sobie.

Komentarz metodyczny

Zabawy językowe „Części ciała” można prowadzić sylabami lub głoskami, w zależności od poziomu funkcjonowania dzieci. Prace plastyczne, szczególnie te tworzone wspólnie lub w małych grupach, wykorzystujemy do dekoracji sali podczas obchodów Dnia Przedszkolaka.